

Europejskie postępy w globalnych negocjacjach dotyczących walki ze zmianami klimatu

28 listopada 2011 roku, w Durbanie, w Republice Południowej Afryki, rozpoczęła się konferencja klimatyczna ONZ – COP 17. Uczestniczyło w niej ok. 20 tys. delegatów i obserwatorów z prawie 190 państw świata. Spotkanie miało na celu doprowadzenie do przyjęcia planu działania na rzecz ochrony klimatu. Stanowisko negocjacyjne Unii Europejskiej przedstawiała Polska Prezydencja¹.

Unia Europejska jako lider w walce ze zmianami klimatu

Unia Europejska przyjęła zobowiązanie, że stanie się wysoce energooszczędną, niskoemisyjną gospodarką. Z powodzeniem podejmuje zatem wysiłek redukcji swoich emisji gazów cieplarnianych, które stanowią obecnie 11% emisji globalnych (włączając w to emisje wynikające z wylesiania) i oddziela wzrost gospodarczy od wzrostu emisji.

Dzięki polityce i działaniom wdrażanym przez UE i państwa członkowskie w ciągu ostatniej dekady Unia i jej 27 członków, są na dobrej drodze do osiągnięcia, a nawet przekroczenia, celów dotyczących redukcji emisji wynikających z Protokołu z Kioto.

Piętnastka państw, które były członkami UE w czasie uzgadniania Protokołu z Kioto, zobowiązała się do ograniczenia w latach 2008 – 2012 swoich łącznych emisji o 8% w stosunku do poziomu z wybranego roku bazowego (1990 w większości przypadków). W 2010 r. emisje owych piętnastu państw członkowskich były niższe o 10,7% niż w roku bazowym, podczas gdy ich PKB wzrosło w tym czasie o prawie 37%. Dziesięć spośród dwunastu państw, które dołączyły do UE po 2004 r., posiada w ramach Protokołu z Kioto indywidualne cele redukcji emisji wynoszące 6 lub 8%. Większość z nowych państw członkowskich również jest na dobrej drodze do zwiększenia swoich zobowiązań.

UE przyjęła także jednostronne zobowiązanie, zgodnie z którym do 2020 r. ograniczy emisje gazów cieplarnianych o 20% poniżej poziomu z 1990 roku i zacznie wytwarzać 20% zużywanej energii ze źródeł odnawialnych. UE jest jedynym regionem na świecie, który wprowadził prawnie wiążące przepisy gwarantujące, że cele na 2020 rok zostaną osiągnięte. Unia warunkowo zobowiązała się także do zwiększenia celu redukcji emisji do 2020 r. o 30 % w stosunku do poziomu z 1990 r. jeśli inne największe gospodarki świata zobowiążą się

¹Rozpoczęła się konferencja klimatyczna w Durbanie, <http://www.euractiv.pl/energia-i-srodowisko/artukul/rozpocza-si-konferencja-klimatyczna-w-durbanie-003119>.

do przyjęcia na siebie proporcjonalnych zobowiązań w ramach kompleksowego, światowego porozumienia klimatycznego na okres po 2012 r.²

Dowody naukowe wskazują, że do zatrzymania wzrostu temperatur poniżej wartości 2°C konieczne jest ograniczenie globalnych emisji o co najmniej połowę w stosunku do poziomu z 1990 r., i że musi to nastąpić przed 2050 rokiem. Zgodnie z tym argumentem, oraz mając na uwadze odpowiedzialność państw rozwiniętych za przyjęcie przewodniej roli w walce ze zmianami klimatu, UE postawiła sobie za cel ograniczenie emisji o 80-95% w stosunku do poziomu z 1990 r. do 2050 roku. Komisja Europejska przedstawiła w tym roku plan działania pokazujący, jak Europa zamierza w sposób kosztowo efektywny zbudować konkurencyjną niskoemisyjną gospodarkę, która pozwoli osiągnąć taki poziom redukcji emisji.

Unia Europejska jest największym źródłem finansowania działań dotyczących klimatu w krajach rozwijających się, i jednocześnie największym dawcą oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) na świecie – w 2010 r. z UE pochodziło blisko 60% całej światowej pomocy rozwojowej.

Oprócz tradycyjnej pomocy rozwojowej UE zobowiązała się przekazać 7,2 mld EUR w ramach funduszy szybkiego startu w ciągu trzech lat od 2010 do 2012 r., aby w ten sposób wesprzeć kraje rozwijające się w dostosowywaniu się do zmian klimatu i ograniczaniu swoich emisji. Zobowiązanie to stanowi blisko jedną trzecią łącznej kwoty funduszy szybkiego startu dla krajów rozwijających się przewidzianej na lata 2010-2012 w Porozumieniu Kopenhaskim (blisko 30 mld USD).

W 2010 r. Unia wypłaciła w ramach funduszy szybkiego startu 2,34 miliarda EUR i taką samą kwotę uruchomiła również w roku bieżącym, pomimo trudnej sytuacji gospodarczej i poważnych ograniczeń budżetowych. To oznacza, że łącznie do tej pory wypłacone zostało 4,68 mld EUR, czyli dwie trzecie łącznej kwoty, jaką UE ma przekazać do końca 2012 r.

Jednak zmiany klimatu są zjawiskiem globalnym i UE nie jest w stanie sama im przeciwdziałać. Co więcej takie jednostronne działania nie wpływają znacząco na poprawę stanu zanieczyszczenia powietrza na świecie, ale z kolei w dalszej perspektywie mogą znacząco wpływać na spadek poziomu konkurencyjności europejskiej gospodarki. Dlatego Unia Europejska miała żywotny interes w doprowadzeniu do porozumienia międzynarodowego na wyżej wspomnianej konferencji w Durbanie. Po co jednak kolejna konferencja klimatyczna?

²Więcej w Biuletynie Europe Direct - Poznań 11/2009, http://www.europe-direct.poznan.pl/joannafiles/Biuletyn/biuletyn11.2009_Klimat.pdf oraz broszurze 'Klimat' http://www.europe-direct.poznan.pl/joannafiles/Biblioteczka/Publikacje_ED/KLIMAT.pdf.

Ostatnie etapy negocjacji klimatycznych

Strony Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) i Protokołu z Kioto spotykają się raz do roku na wysokim szczeblu w celu omówienia dalszych działań, jakie wspólnota międzynarodowa powinna podjąć w ramach walki ze zmianami klimatu. Tegoroczna konferencja odbywała się w dniach 28 listopada – 9 grudnia w Durbanie w RPA. To siedemnasta konferencja stron UNFCCC (COP 17) i siódma konferencja stron Protokołu z Kioto, będąca jednocześnie spotkanie stron (CMP 7). Do konwencji należy obecnie 195 stron, w tym Unia Europejska i wszystkie jej państwa członkowskie. Do Protokołu z Kioto należy obecnie 193 stron, w tym Unia Europejska i wszystkie jej państwa członkowskie. Główna różnica między konwencją a Protokołem z Kioto polega na tym, że Stany Zjednoczone nie ratyfikowały protokołu.

Podczas konferencji na Bali w 2007 r. rozpoczęto negocjacje, których celem jest stworzenie globalnego systemu zapobiegania zmianom klimatu w okresie przypadającym po 2012 r. czyli po zakończeniu pierwszego okresu zobowiązań w ramach Protokołu z Kioto. Zamierzano zakończyć te negocjacje podczas konferencji w Kopenhadze w grudniu 2009 r., ale okazało się to niemożliwe. Konferencja kopenhaska przyniosła podpisanie Porozumienia Kopenhaskiego, będącego niewiążącym dokumentem, który nie został przyjęty w formie decyzji Narodów Zjednoczonych. Niemniej jednak główne elementy porozumienia zostały sformalizowane jako decyzje ONZ i rozwinięte w porozumieniach z Cancún, osiągniętych podczas ubiegłorocznej konferencji w Meksyku.

Porozumienia z Cancún, w których strony, między innymi, uznają potrzebę zatrzymania globalnego wzrostu temperatur poniżej wartości 2°C w stosunku do temperatur przedprzemysłowych, stanowią krok w kierunku docelowych globalnych uregulowań kwestii klimatycznych, ale wiele ich elementów wymaga jeszcze skonkretyzowania.

Jednak wyraźnie widać, że kilka największych gospodarek świata nie jest jeszcze gotowych na podjęcie takiego kroku. Dla UE było zatem ważne, aby w Durbanie przynajmniej osiągnąć porozumienie w sprawie szczegółowego planu działania i harmonogramu przyjęcia takich uregulowań w możliwie najkrótszym terminie oraz wdrożenia ich nie później niż do 2020 r.³.

Od przyjęcia tego porozumienia Unia Europejska uzależniała swój udział w drugim okresie realizacji zobowiązań przyjętych w protokole z Kioto. Pozostałe cele konferencji w Durbanie obejmowały wprowadzenie w życie postanowień przyjętych w ubiegłym roku w Cancún (Meksyk) oraz rozwiązanie głównych kwestii, które pozostały wówczas nierozstrzygnięte, poprzez opracowanie zrównoważonego pakietu decyzji możliwych do zaakceptowania przez wszystkie strony. W Durbanie UE przedstawiła też sprawozdanie ze swoich postępów

³ *Zmiany klimatu: Pytania i odpowiedzi nt. konferencji klimatycznej ONZ w Durbanie*, MEMO/11/825, Bruksela, 24 listopada 2011 r.

w udzielaniu krajom rozwijającym się szybkiej pomocy finansowej na działania związane z klimatem (wspomniane wyżej 4,68 mld euro).

Sam protokół z Kioto już nie wystarczał, ponieważ dotyczył on wyłącznie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w krajach rozwiniętych. Ponadto Stany Zjednoczone, Japonia, Rosja i Kanada ogłosiły już, że nie przyłączą się do drugiego okresu zobowiązań, dlatego też po 2012 r. protokół ten najprawdopodobniej nie obejmie więcej niż 16 proc. światowych emisji gazów cieplarnianych.

Przed konferencją zakładano następujące stanowisko negocjacyjne UE: „w ramach dążenia do przyjęcia szerszego międzynarodowego systemu rozwiązań dotyczących zmian klimatu, który jest światu potrzebny, UE jest otwarta na drugi okres zobowiązań z Kioto, pod warunkiem że osiągnięte zostanie porozumienie w kwestiach takich jak:

- plan działania oraz ostateczny termin przyjęcia kompleksowych i prawnie wiążących światowych ram, które powinny wejść w życie nie później niż w 2020 r.;
- wzmocnienie integralności środowiskowej protokołu z Kioto poprzez solidne ramy rozliczeniowe dla gospodarki leśnej i poprzez rozwiązanie kwestii nadwyżek w budżecie emisji z pierwszego okresu zobowiązań. Rozwiązanie to musi być niedyskryminacyjne i musi zachowywać zachęty do osiągnięcia poziomów emisji jeszcze niższych niż te wyznaczone;
- ustanowienie jednego lub większej liczby nowych mechanizmów rynkowych w celu pobudzenia rozwoju międzynarodowego handlu uprawnieniami do emisji dwutlenku węgla⁴.

Porozumienie z Durbanu

Po dwóch tygodniach negocjacji, ponad 190 krajów, które podpisały Konwencję klimatyczną ONZ, zgodziło się na plan dojścia do nowego globalnego porozumienia o ochronie klimatu – do czego dążyła Unia Europejska.

Przyjęty plan działania doprowadzi najpóźniej do 2015 r. do stworzenia nowego, prawnie wiążącego porozumienia prawnego, które obejmie wszystkie kraje Konwencji klimatycznej i 100 proc. emisji gazów cieplarnianych w tej grupie. Podczas szczytu zapadła też decyzja, że Unia Europejska przyjmie drugi okres zobowiązań Protokołu z Kioto – po 2012 r.

Minister środowiska RP, Marcin Korolec, który w mieniu prezydencji w Radzie UE prowadził negocjacje razem z unijną komisarz ds. klimatu - Connie Hedegaard, podsumowując szczyt powiedział: „To osiągnięcie można porównać tylko z decyzją z 1995 r., która doprowadziła do stworzenia jedyne prawnie wiążącego porozumienia dla klimatu:

⁴ *Klimat w Durbanie*, http://ec.europa.eu/polska/news/111124_durban_pl.htm.

Protokołu z Kioto. Wynik szczytu z Durbanu zaprowadzi nas do stworzenia do 2015 r. prawnie wiążącego porozumienia, które obejmie wszystkie kraje. To porozumienie kosztowało nas mnóstwo pracy. Bez wstydu można powiedzieć, że to sukces polskiej prezydencji, sukces Unii i światowej społeczności”.

Komisarz ds. klimatu komentując stwierdziła: „Unia chciała bardziej ambitnego wyniku szczytu niż inni. I osiągnęliśmy więcej. Nie zadeklarowalibyśmy przyjęcia drugiego okresu obowiązywania Protokołu z Kioto, gdyby w zamian nie było zobowiązania wszystkich do przyszłego powszechnego porozumienia, do czego dążyła duża grupa państw. Obecny Protokół z Kioto dzieli świat na dwie kategorie – teraz będzie system, który oddaje rzeczywistość świata pełnego wzajemnych zależności. Stąd potrzeba zobowiązań wiążących prawnie sprawiedliwie wszystkich. Dzięki tej decyzji wszyscy będą walczyć ze zmianami klimatu”⁵.

Pakiet decyzji z Durbanu

Tzw. Pakiet decyzji z Durbanu (The Durban Package) zawiera, m.in., następujące elementy:

- Platformę z Durbanu dotyczącą zwiększenia działań na rzecz ochrony klimatu, nowe, prawnie wiążące zobowiązanie – uruchamiające proces przygotowań do przyjęcia zobowiązań redukcyjnych przez wszystkie państwa konwencji klimatycznej. Nowe porozumienie ma być przyjęte do 2015 r. i zaimplementowane od 2020 r.
- Protokół z Kioto. W Pakiecie decyzji z Durbanu przyjęto, że drugi okres Protokołu z Kioto rozpocznie się 1 stycznia 2013 r. i w ten sposób uniknie się sytuacji, że świat po 2012 będzie bez zobowiązań redukcji emisji.
- Strony konwencji przyjęły również decyzje dotyczące zarządzania emisjami w leśnictwie i użytkowaniu gruntów (pochłanianie CO₂ i emisja, tzw. LULUCF). To rozwiązanie jest bardzo korzystne dla Polski ponieważ stwarza dodatkowe możliwości włączenia polskiego leśnictwa w handel emisjami, co pozytywnie zwiększyć może krajowy bilans CO₂ (powierzchnia Polski posiada pokryta jest w 29% lasami, które pochłaniają CO₂).
- Zielony fundusz klimatyczny i inne nowe instytucje. Wynikiem rozmów z Durbanu jest ustanowienie ram instytucjonalnych i struktury zielonego funduszu klimatycznego. Zielony fundusz ma być zasilony w przyszłości kwotą 100 mld dolarów, z których będą finansowane projekty dotyczące redukcji emisji i adaptacji do zmian klimatu. Niemcy i Dania w sumie zgodziły się przekazać ponad 50 mln EUR na uruchomienie funduszu.
- W Durbanie ustanowiono również nowy mechanizm technologiczny i komitet adaptacyjny.

⁵ Sukces konferencji klimatycznej w Durbanie, <http://pl2011.eu/content/sukces-konferencji-klimatycznej-w-durbanie>.

- Nowe mechanizmy i sektory. Utworzono nowy rynkowy mechanizm, aby zwiększać efektywność kosztową działań mających na celu redukcję emisji w szczególności redukcji emisji w sektorze rolniczym. Decyzja w tej sprawie powinna zostać podjęta najpóźniej do 2012 r. O to od początku zabiegała cała Unia Europejska⁶.

Jako regionalna organizacja integracji gospodarczej, Unia Europejska jest stroną zarówno konwencji UNFCCC jak i Protokołu z Kioto. Niezależnie od tego stronami jest też 27 państw członkowskich. Kolejna konferencja klimatyczna ONZ zaplanowana jest za rok w Katarze.

Polska Prezydencja a Konferencja klimatyczna w Durbanie

Za prowadzenie negocjacji w imieniu UE odpowiadali wspólnie: sprawująca prezydencję w Radzie UE - Polska, oraz Komisja Europejska. Polska Prezydencja uzgadniała stanowisko i wspólnie z Komisją Europejską prezentowała je na forum globalnym. Przedstawiciele kilku państw członkowskich zostali wyznaczeni na głównych negocjatorów z ramienia UE w określonych dziedzinach, dlatego w trakcie negocjacji dotyczących tych dziedzin mieli oni również występować w imieniu UE.

Polska prezydencja miała zadbać o to, by stanowisko UE było skoordynowane i by Unia przemawiała „jednym głosem”, nawet kiedy jej stanowisko przedstawiają różne osoby⁷.

Centrum zarządzania pracami UE, za które odpowiadała Polska Prezydencja miało powierzchnię ponad 1000m². Na tym obszarze będą przez 2 tygodnie pracowało 1000 osób: przedstawiciele 27 państw członkowskich oraz instytucji unijnych, przede wszystkim z Komisji Europejskiej oraz Rady Unii Europejskiej. Ich obsługą organizacyjną zajmowało się 5 Polaków. Polska Prezydencja zorganizowała także 5 seminariów tematycznych dotyczących wybranych aspektów ochrony klimatu. Szacuje się, że w różnych wydarzeniach tematycznych podczas Konferencji mogło wziąć udział ok. 3-4 tys. osób. Uczestników COP 17 w Durbanie - delegatów rządowych, naukowców, przedstawicieli organizacji ekologicznych i biznesu mogło być nawet 10 tys. osób⁸.

Polska delegacja była bardzo aktywna. Jej członkowie uczestniczyli zarówno we wszystkich forach, na których prowadzono negocjacje globalne, jak też w pracach grupy roboczej Rady

⁶ *Przełom na szczycie klimatycznym ONZ – kontynuacja Protokołu z Kioto, w przyszłości zobowiązania dla wszystkich,*

http://www.mos.gov.pl/arttykul/7_aktualnosci/17526_przelom_na_szczycie_klimatycznym_onz_kontynuacja_protokolu_z_kioto_w_przyszlosci_zobowiazania_dla_wszystkich.html.

⁷ *Polska Prezydencja w Parlamencie Europejskim o Durbanie,* <http://pl2011.eu/content/polska-prezydencja-w-parlamencie-europejskim-o-durbanie>.

⁸ *Polska prezydencja podczas Konferencji klimatycznej ONZ w Durbanie (COP17) – fakty i liczby,* http://www.mos.gov.pl/g2/big/2011_11/1fe2facac8bb8331e6197d4fc8954d27.pdf.

UE ds. międzynarodowych aspektów środowiska (WPIEI), a także kilkunastu grup eksperckich.

Polska jako sygnatariusz Protokołu z Kioto była uprzednio zobowiązana do 6 proc. redukcji emisji – osiągając 30 procentowy wynik zyskała nadwyżkę, którą sprzedaje i dzięki temu finansuje projekty na rzecz ochrony klimatu. Zrealizowane dzięki temu tzw. zielone inwestycje (green investment scheme), m.in. z zakresu oszczędzania energii w Polsce dały dotąd inwestycje w kraju na sumę ok. 150 mln euro.

Ministerstwo Środowiska w ramach sprawowania przez Polskę prezydencji w UE kierowało międzyresortowymi pracami związanymi z koordynacją stanowiska UE w związku z Konferencją klimatyczną ONZ w Durbanie (COP17)⁹.

Brytyjski minister ds. energii i zmian klimatu Chris Huhne, powiedział po zakończeniu konferencji, że wysoko ocenia rolę Polskiej Prezydencji w osiągnięciu końcowego stanowiska szczytu. "Wasza prezydencja jest wspaniała, bo doprowadziła w tej kwestii do zjednoczenia Unii Europejskiej" - powiedział brytyjski minister polskim dziennikarzom w Durbanie¹⁰.

Rio +20

Przed kolejną Konferencją klimatyczną w Katarze, Unię i świat czeka Konferencja Narodów Zjednoczonych w Sprawie Zrównoważonego Rozwoju - Rio +20 United Nations Conference on Sustainable Development. Konferencja będzie miała miejsce w Rio de Janeiro w czerwcu 2012 roku. UE zrobi wszystko, aby pomóc osiągnąć cel konferencji: ponownie dać impuls polityczny do zrównoważonego rozwoju na wszystkich poziomach.

Realizacja tego celu wymaga uzgodnienia wizji i działań związanych z dwoma obszarami tematycznymi: "Zielona gospodarka w kontekście zrównoważonego rozwoju i zwalczania ubóstwa" oraz "Instytucjonalne ramy dla zrównoważonego rozwoju". Rio +20 to nie tylko konferencja dotycząca ochrony środowiska - jej program obejmuje także ekonomiczny i społeczny wymiar zrównoważonego rozwoju.

"Zielony plan gospodarki" powinien zawierać szereg zobowiązań społeczności międzynarodowej w kwestiach: zrównoważonej konsumpcji i produkcji; współpracy badawczej i naukowej; innowacyjnych finansów.

⁹ *Przełom na szczycie klimatycznym ONZ – kontynuacja Protokołu z Kioto, w przyszłości zobowiązania dla wszystkich,*

http://www.mos.gov.pl/arttykul/7_aktualnosci/17526_przelom_na_szcycie_klimatycznym_onz_kontynuacja_protokolu_z_kioto_w_przyszlosci_zobowiazania_dla_wszystkich.html.

¹⁰ *Pakiet klimatyczny ONZ w Durbanie,* <http://naszaziemia.pl/aktualnosci/pakiet-klimatyczny-onz-w-durbanie.html>.

W kwestiach sektorowych, UE podkreśla znaczenie takich tematów jak woda, żywność i rolnictwo, energia, środowisko morskie - obok innych dziedzin, m.in. w leśnictwa, gleb i zagospodarowania terenu, rybołówstwa, różnorodności biologicznej oraz inwestowania w kapitał naturalny, kwestii dotyczących środków chemicznych i odpadów.

Celem drugiego tematu Rio +20 to „Instytucjonalne ramy dla zrównoważonego rozwoju”, jest lepsze wdrażanie i większa integracja w kwestiach rozwoju na wszystkich poziomach i we wszystkich krajach.

Dokument Komisji "Plan działań Europy na rzecz wydajnego wykorzystania zasobów w 2050 r." proponuje ścieżkę wzrostu, który szanuje naturalne granice naszej planety. Przyczynia się tym samym do globalnej transformacji gospodarczej. Rio +20 będzie okazją do zebrania globalnych partnerów UE wokół tego programu zrównoważonego rozwoju¹¹.

Plan działań UE w zakresie energii do roku 2050

Aby osiągnąć cel polegający na obniżeniu emisji o ponad 80 procent do 2050 r., produkcja energii w Europie będzie musiała charakteryzować się niemal całkowitym brakiem emisji dwutlenku węgla.

W komisyjnym dokumencie „Plan działań w zakresie energii do roku 2050” przedstawiono sposób osiągnięcia powyższego celu bez zakłóceń w dostawach energii i pogorszenia konkurencyjności. Na podstawie analizy różnych scenariuszy w powyższym dokumencie opisano konsekwencje posiadania bezemisyjnego systemu energetycznego i potrzebne do tego ramy strategiczne. Powyższe powinno umożliwić państwom członkowskim podjęcie koniecznych wyborów w zakresie energii oraz stworzenie stabilnych warunków ekonomicznych dla inwestycji prywatnych ze szczególnym uwzględnieniem okresu do roku 2030.

Podstawę analizy stanowią przykładowe scenariusze opracowane w wyniku połączenia w różnych konfiguracjach czterech podstawowych aspektów dekarbonizacji (efektywności energetycznej, odnawialnych źródeł energii, energii jądrowej i CCS - *carbon capture and storage*).

W „Planie działania w zakresie energii do roku 2050” określono szereg elementów, które mają pozytywny wpływ, a co za tym idzie definiują pewne kluczowe rezultaty.

- Dekarbonizacja systemu energetycznego jako działalność wykonalna pod względem technicznym i ekonomicznym.

¹¹ Janez Potočnik, *European Commissioner for Environment EU objectives for Rio+20*, SPEECH/11/893, Brussels, 15 December 2011.

- Efektywność energetyczna i odnawialne źródła energii. Bez względu na wybrany koszyk energetyczny wyższa efektywność energetyczna i znaczne zwiększenie udziału odnawialnych źródeł energii są niezbędne dla realizacji celów dotyczących emisji CO₂ w 2050 r. W scenariuszach wykazano również, że energia elektryczna będzie miała większe znaczenie niż obecnie.
- Inwestycje na wczesnym etapie są mniej kosztowne. W chwili obecnej należy podjąć decyzje inwestycyjne dotyczące realizacji niezbędnej infrastruktury do 2030 r., ponieważ konieczne jest zastąpienie infrastruktury oddanej do użytku 30-40 lat temu. Podjęcie natychmiastowych działań może uchronić przed bardziej kosztownymi zmianami za dwadzieścia lat.
- Rewolucyjne zmiany w dziedzinie energii w UE w każdym wypadku wymagają modernizacji i znacznie bardziej elastycznej infrastruktury, np. połączeń transgranicznych, inteligentnych sieci elektroenergetycznych i nowoczesnych technologii niskoemisyjnych na potrzeby wytwarzania, przesyłania i magazynowania energii.
- Kontrola wzrostu cen. Obecnie realizowane inwestycje umożliwią wprowadzenie najlepszych cen w przyszłości. Ceny energii elektrycznej będą rosnąć do roku 2030, po czym mogą ulec obniżeniu w związku z niższymi kosztami dostaw, polityką oszczędności i udoskonalonymi technologiami.
- Korzyści skali. Europejskie podejście przyniesie skutek w postaci niższych kosztów i bezpieczeństwa dostaw w porównaniu z analogicznymi programami krajowymi. Obejmuje ono również wspólny rynek energii, który powinien zostać wprowadzony do roku 2014.

Celem planu działania jest osiągnięcie do 2050 r. celów w zakresie niskich emisji dwutlenku węgla przy jednoczesnej poprawie konkurencyjności i bezpieczeństwa dostaw w Europie. Państwa członkowskie planują już krajową politykę energetyczną przyszłości, jednak muszą połączyć swoje siły w zakresie koordynacji działań w szerszym kontekście. W ślad za planem działania w nadchodzących latach zostaną przedstawione dalsze inicjatywy polityczne dotyczące konkretnych obszarów polityki energetycznej, poczynając od propozycji dotyczących rynku wewnętrznego, odnawialnych źródeł energii i bezpieczeństwa jądrowego w przyszłym roku¹².

Źródła:

- wymienione w powyższych przypisach

oraz

- Konferencja klimatyczna w Durbanie nic nie zmieni, 12.12.2011, http://www.ekonews.com.pl/pl/0,292,9634,konferencja_klimatyczna_w_durbanie_nic_nie_zmieni.html
- Konferencja w Durbanie powinna doprowadzić do przyjęcia przez największe potęgi gospodarcze świata planu działania w dziedzinie klimatu, <http://www.europe-direct.poznan.pl/aktualnosci/1551/konferencja-w-durbanie-powinna-doprowadzic.html>
- Poprawa unijnych przepisów dotyczących monitorowania emisji gazów cieplarnianych, <http://www.europe-direct.poznan.pl/aktualnosci/1546/poprawa-unijnych-przepisow-dotyczacych-monitorowania.html>
- Przed konferencją w Durbanie: Ekologia i wzrost gospodarczy idą w parze, <http://www.europe-direct.poznan.pl/aktualnosci/1515/przed-konferencja-w-durbanie-ekologia.html>
- Klimat nie zna granic, http://ec.europa.eu/polska/news/110712_srodowisko_pl.htm
- Durban: Droga do porozumienia w 2015 r., http://www.europarl.europa.eu/pdfs/news/public/story/20111208STO33555/20111208STO33555_pl.pdf

Przygotował: Punkt Informacyjny Europe Direct – Poznań
Projekt współfinansowany ze środków Komisji Europejskiej

¹² *Plan działań w zakresie energii do roku 2050: bezpieczny, konkurencyjny i niskoemisyjny sektor energetyczny może stać się rzeczywistością*, IP/11/154, Bruksela, dnia 15 grudnia 2011.